

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. шл. 504-060.
143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕДПЛАТА В КРІЮ:
Місячно 5-00 злот.
Чвертьрічно 12-00 „
Піврічно 22-00 „
Річно 40-00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 долар, Фран-
ції, Голландії, Бельгії 20 фр.
Фр. Чехословаччини 30 ч. н.
— в усіх інших краях по
7-50 злот.

Телеф. Редакції 29-41.
„Друкарня“ 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Представники УПР у голови Ради Міністрів М. Косцялковського.

В понеділок, 18. листопада ц. р., прийняв пре-
м'єр М. Зиндраж-Косцялковський українських
представників в особах послів Вас. Мудрого, Вол.
Демича і сен. Ост. Луцького на довгий аудієнції
для обговорення цілої низки актуальних справ.

Крім прем'єра М. Косцялковського в конференції
взяв участь міністер внутрішніх справ В. Рачко-
вич і державний підсекретар у посольстві Ради Мі-
ністрів п. Гжибовський.

Скреслення 90 прц. залеглостей в обезпечальнях

Суспільні обезпечальні видалили списки за-
леглостей, які винні приватні підприємства за-
безпечити службовців за перший піврік ц.
р. Ці залеглості ділилися до величезної суми
22,338,028 злот. Наслідком урядового розпорядку

про покращі у оплаті залеглостей передбачують,
що майже 90 прц. залеглостей буде скреслених чи-
тм зачислених на рахунок нестягнаних сум. Та-
ким чином прийдеться статнути тільки 10 міль-
онів злот.

Невже димісія през. Масарика?

„Дейлі Мейл“ поміщує сенсаційну вістку
з Чехословаччини, що президент Масарик рі-
шився при кінці цього року уступити зі свого
становища. Англійський щоденник повідомляє,
що наслідником теперішнього президента буде

мабуть теперішній міністер зкордонних справ
д-р Бенеш, якому Масарик помагав би до кінця
свого життя. На місце д-ра Бенеша міністром
зкордонних справ став би чеський посол у
Парижі Осуський.

Завзятий опір аб.синців.

ПАТ подає такі вістки з абісинських фрон-
тів 20 листопада: На північному фронті у про-
вінціях Геральта, Тембієн і Шіре були вчора
визнані бої в різних точках. Партизанські
абісинські відділи, що разом мають мабуть
лише 10.000 людей, повздержують зовсім даль-
ший похід італійців у напрямі на південь від
Макале. Ліве італійське крило на північному
фронті скріплене підтримкою султана Біру, хоч
справний терен цього султанату є в межах
італійської Еритреї. За англійськими інформа-
ціями італійська армія хоче, заки ще приїде
зимовий Бодоліо закінчити операції у Тембіні,
не звважаючи на важкі топографічні умовини.

На південному березі ріки Такасе абісинці
кілька разів намагалися перейти на той бік рі-
ки, але їх відперли. Тому, що італійські дже-
рела повідомляли, будьтоби в битві під Буя зги-
нуло 5000 абісинців, абісинський уряд звернувся
телеграфічно до раса Сеюма, домагаючись
інформації. У відповідь раса Сеюм повідомив,
що в битві між Макале й Антабю від бомб
італійських літаків 19 ч. н. загинуло 10 абісинців
та поранено 30.

На південному фронті італійська армія на-
магалася вчора відновити похід вперед здовж
ріки Вебі Шебеллі, але абісинці сильно опира-
лись та повздержали італійців.

Марсельський замах.

Закуліс процесу „Усташі“.

ПАРИЖ, 21. 11. ПАТ. Інциденти у процесі
хорватських терористів в Екс-ан-Прованс, про
які ми вже повідомляли, найшли сильний від-
гук у пресі. Головною сильне враження виклика-
ла постановка суду, що відобразила адвокату
Дебон право оборони та скреслила його з
адвокатського списку. Загально переконані,
що рішення суду гостре. Деякі твердять, що
адвокат Дебон хотів викликати інцидент, щоб
закінчити хід нарад і не допустити до того,
щоби ствердили відповідальності італійського
підприємства уряду. Ада. Дебон посуджує рі-
шення суду теж у політичних мотивах. Бо ма-
буть існувала інша змова проти короля, в якій
організація „Усташі“ не хотіла взяти участі.

Тому суд побоювався, щоб оборона не дока-
зала існування цієї змови на основі дипло-
матичного документу, якого автентичність не
можна було би захитати. Оборонець підкрес-
лює, що про правдивість його слів може свід-
чити те, що закордонні політичні партії двічі
пропонували йому 400.000 франків, щоб він
тільки підкреслив під час судової дебати деякі
речі, що правно не мають ніякого значіння, але
могли би загострити міжнародно ситуацію.

Вчора у процесі не було нових замітливих
подій, хіба те, що з уряду ананчали нових
оборонців. Підсудні хорвати знову заявили,
що не будуть відповідати на запити суду.

Ліквідація Торгсінгу позбавила Совіти поважного джерела доходу.

„Последнія Новости“ з 18 ч. н. покликую-
ться на статтю московського кореспондента
„Обсервера“ повідомляють, що з причини лікві-
дації Торгсінгу совітський уряд стратить дуже
важливе джерело доходу. В останніх роках
криміальні Торгсінгу продаючи товари за чужу
валюту і дорожочинності, щорічно збирали яких
1500 тис. фунтів штерлінгів. До цього слід зара-

хувати 5 мільонів фунтів штерлінгів, що вплива-
ли до СССР як перекази від російських емігран-
тів для своїх як у СССР. У Москві твердять, що
ліквідацію Торгсінгу спричинило те, що держав-
ний банк має тепер дуже великі запаси золота.
СССР має четверте місце у світі по Зм. Держав-
вах, Франції й Англії.

Нові кардинали.

РИМ, 21. ПАТ. Папа назначив на 16. грудня
засідання консистора, на яким покличе 20 нових

кардиналів, у цьому 14 італійців і 6 інших націо-
нальностей.

Перед великими подіями на Далекому Сході.

Львів, 21. листопада.

Італійсько-абісинська війна ще не змінила у
вирішну стадію; те, що досі відбувалось на цьому
відтинку світової політики, було скорше прольо-
гом до головної дії. Так само й англо-італійський
конфлікт далекий ще від розв'язки. Всесь європей-
ський світ з нетрунженим очікує дальшого роз-
витку подій в Африці і на Середземному Морі,
тим більше, що в зв'язку з акцією європейських на-
ціоналістів положення в Африці ще більше
ускладнилось.

Цей мент цілковитого заборонування європей-
ської політики абісинсько-італійським та італій-
сько-англійським конфліктом зручно викорис-
тала Японія, щоб дальше проводити в життя свої
великі плани на азійському материк. Світова
опінія з'ясуєчана новим сміливим кроком Японії,
що з п'ятиох провінцій Північного Китаю вже творить
нове Манджу-Ко. Правда, покищо ще мають
нїби то зберегти формально-правну неподільність
китайської держави. Північний Китай має доста-
ти лиш автономію і тільки в сфері господарських
інтересів та політиці стане цілковито незалеж-
ний від Південного Китаю.

Справді англійська політика, що завжди за-
лево передбачує, спробувала ударомити реалі-
зацію своїх планів Японії і з цією метою чере-
вого дорадника при китайській уряді викликала
монетарну реформу в Китаю, щоб саме господар-
ськими інтересами сильніше зв'язати китайські
провінції. Бо слід згадати, що вічна китайська
внутрішня анархія, яку все підсилювали великі
держави у власних егоїстичних цілях, значно
ослабила політично-адміністративний зв'язок між
окремими китайськими провінціями та заціпила
в населення зарізки анархії. Безперечно, ця об-
ставина об'єктує Японії реалізацію її планів.

Але не можна думати, що акція Японії не ак-
тивізує ніякого спротиву. Чейже відомо, що націо-
налістичний рух у Китаю віддає свою свою про-
паганду і треба признати, що успішну, бож проти
себе як має політику всіх держав світу, що не хо-
чуть допустити до консолідації та нормалізації
державного життя в Китаю. З другого боку, китай-
ські маси, головна в Північній Китаю, що давно
були предметом комуністичної агітації, вже пе-
рестали бути байдужими до політично-державних
справ. Очевидно, що Совіти, яким безпосередньо
загрожує аріст потуги Японії, не зсипають воєни
у попелі і далі ведуть свою протиположну полі-
тику в Китаю, використовуючи для своїх цілей
націоналістичний рух серед китайців.

Якби й не було, над Китаєм загрозила страшна
загроза його політи. Це вже не відірвання Ман-
джурії, чужої расово. Це — поділ корисних кити-
ських земель, відірвання від китайського націо-
нального матеріала тих частин, де віками була
столиця держави, та на якій мешкає 100 міль-
онів китайців.

Немає ніякого сумніву, що для Китаю відір-
вання Півночі від Півдня — справжня націо-
нальна трагедія. Тому не дивно, що в Нанкіні ре-
дять Куомінтанг, що не сходився ні разу від ча-
су анексії Манджурії. Невідомо, як поступить
наккінський уряд. Преса подає, що серед кита-
йців навіть ародилась думка про національне об'єд-
нання всіх включно до комуністів. Хто знає, чи
не рішиться навіть Китай на війну. Не виключено
також, що на спілку в Совіти. Адже Совіти до-
бре розуміють, що опанування японцями Північ-
ного Китаю дало би змогу їм оточити Сибір від
Байкалу аж до Великого Океану. А це вже неабия-
ка загроза.

Тому не є великим перебільшенням тверджен-
ня, що вага світової політики виразно переносить-
ся на побережжя Великого Океану, які неабияком
стануть тереном епохальних подій. Само собою
розуміє, що значіння цих подій для нашого на-
роду також величезне.

Міські Театри у Львові, п'ятниця 22. листопада

Нині у ВЕЛИКИМ ТЕАТРИ:

ВІДЕНСЬКА РЕВІЯ Грінбаума і Фаркаса
(WIENER AKADEMIETHEATER)

Розправа за вбивство міністра Перацького.

(3-тій ДЕНЬ РОЗПРАВИ).

Зізнання обв. Миколи Лебеда.

В середу пополудні після перерви відновили засідання в год. 13.45. На лаві підсудних в другій а черзі обв. *Микола Лебедь*.

На запит предсідника, чи признається, що від 1931. до 23. червня 1934. працював в ОУН, підсудний намагається щось відповісти в українській мові. Предсідник пригадує йому, що він зобов'язаний складати висновок по польськи. Прокуратор Желенський вносить, щоб судовий збір вест устійлив, що сказав підс. Лебедь.

Далі адв. Шлапак, покликаючись на постанову 334 статті к. з. знову заторкує справи мови. Предсідник стверджує, що суд по справі вже вирішив. Тоді адв. Шлапак противиться, щоб відчитували зізнання підсудних. Прокуратор пропонує, щоб вноски оборонця не брали на увагу, бо він правно не обоснований. При цій сагоді прокуратор стверджує, що коли арештували Лебеда, знайшли у нього лист приватного змісту, який до нього писав його наречена Гнатківська. Лист цей у цілості писаний по польськи. Це свідчить, що Лебедь знає польську мову. Після того предсідник оголошує постанову, того змісту, що Лебедь був попереджений про те, що має зізнаватися по польськи та що він аіанає в непольській мові, отже треба ствердити, що він відмовляє зізнань. Тому суд постановляє відчитати його зізнання, зложених у прокураторських доходженнях та у слідстві.

Прокуратор Рудницький: Мені йде тут про те, щоб докладно засудити причини, чому суд стверджує, що підсудний Лебедь відмовляється зізнаватися. Ця справа не надто ясно спречизована. Треба підкреслити, що підс. Лебедь відмовляється зізнаватися тільки тому, що не хоче зізнаватися по польськи. Підсудні відмовляються зізнаватися по польськи, а всі вони вчилися у польській школі та користали з документів у польській мові. Нині не хочуть говорити по польськи, значить — це політична демонстрація. Очевидно, що в їх положенні мова дуже добре зрозуміти таку політичну демонстрацію. Але треба виразно і ясно підкреслити, щоб цього але не коментовано, бо це справа, яку дивляться очі Європи. Суд не тому не приймає вилонень, що підсудні хочуть їх складати в українській мові, але тому, що в польських судах обов'язує польська мова. Зрештою підс. Лебедь, як і інші підсудні, подрібно зізнавався тільки по польськи у слідстві.

Оборонець підсудного Лебеда адв. д-р *Лев Ганкевич* ставить вносок, щоб суд провірив, чи підс. Лебедь знає польську мову. Бо підс. Лебедь ходив до української гімназії і польської літературної мови не знає, тому не хоче тут у столиці Польщі калічити мови, якої добре не знає.

У зв'язку з цим внеском прок. Желенський стверджує, що Лебедь виразно заявив до протоколу, що згодиться зізнаватися тільки в українській мові, хоч польську мову знає.

Предсідник оголошує постанову, що суд не бере на увагу вноски оборонця підс. Лебеда, бо акти справи вказали, що підсудний доволі добре володіє польською мовою.

Після оголошення цієї постанови підс. Лебедь встає і говорить до суду по польськи: „Пане предсіднику, прошу слова“. Потім хоче говорити по українськи, та предсідник відбирає йому голос. Підсудний сідає.

Суд стів відчитувати зізнання підс. Лебеда.

Микола Лебедь переслуханий у слідстві 2., 10., 22. і 25. серпня 1935. р. Я опісля 20. вересня, признався до свого справжнього назвища, бо спочатку казав, що звється *Евген Скіба*; опісля зізнав, що до української гімназії ходив у Львові від 1924—1930. р., що у 1930. р. адав'в матуру, однак з недостаточним вислідом.

Підс. Лебедь каже, що перед поліцією скривався тому, що в жовтні 1932. р. на прохання репортера одного українського часопису у Львові написав лист до Ковля до одного знайомого, щоб прислав звіт із заворушень, які були на Волині. Цей аналогичний лист бажаний звіт у двох примірниках: один до часопису у Львові, другий до місця замешкання Лебеда в Стрілківських Нових на адресу одного з його сусідів, *Лабяка*. Цей поширив цю вістку по селі, про що дізналася поліція, яка перевела ревізію, при чому вказали на Лебеда, як того, що причинився до прислання звіту. Поборючись, щоб його не арештували, скочився у Львові. де мешкав з товаришем *Олек*

сидром Соколом при вул. Тарнавського 12. Боявся, щоб його не наїшли у Львові, тому в квітні 1933. р. перейшов польсько-чеський кордон і спершу жив у Празі, відтак в її околиці.

З початком серпня 1933. р. вернувся до Польщі потайки, бо хотів бачитися з батьками. За дві тижні свого побуту в Польщі бачився з батьками, від яких дізнався, що його і далі пошукують, тому вернувся до Чехословаччини. Побув там до грудня 1933. р. Коли дізнався, що в Празі перевели арештування серед українців, постановив перейти до Німеччини. Як перейшов кордон, арештувала його німецька поліція і засудила на 8 днів арешту. Після відсидження кари видалили його знову до Чехословаччини. У квітні 1934. р. Лебедь, як зізнає, вдруге перейшов потайки польський кордон, щоб дістатися до Данцігу. Спершу скривався в Карпатах. 4. і 5. травня виїхав до Львова, де 8. травня купив військову книжечку на назвище *Любомира Сваричевського*, заплативши за неї 5 зол. незнайомому мужчині. У Львові ревізії йому, щоб підіждав на „свято моря“, бо легше тоді дістатися до Данцігу. У Львові я околиці був до 14. травня і тоді виїхав до Варшави, куди приїхав 15. травня. На другий день приїхав до Варшави його суджена, з якою в часі свого побуту у Львові вступив в розуміння.

З кінцем травня або в початках червня виїхав до Кракова, щоб підшукати собі мешкання, бо господаря не хотіла довше держати його, незгошеного. В Кракові був один день, та нічого не полагодив і вернувся до Варшави. У Варшаві бачився з нареченою найбільше 5 разів. 15. червня виїхав з нареченою до Гдині, бо того вечора відвідала його наречена і тоді обоє чули телефонічну розмову його господаря. З розмови довідчився, що мін. Перацького вбили українці. Тоді Лебедь постановив виїхати до Данцігу, бо боявся, що поліція, шукаючи вбивника, може попасти на його слід. До Гдині приїхали 16. червня, там він розстався з нареченою і пішов пішки до Цопот без ніякого документу; відти дійшов поїздом до Данцігу і навізав зв'язок з мужчиною, якого вказала його наречена. Цей виробив Лебедеві документи на назвище *Евгена Скіби*. Назвища свого незнайомого не пригадує собі. Як дістав легітиміцію, постановив виїхати до Берліна, однак спізнився до корабля, що їхав із Цопот до Свінємюнде та всім що йно на корабель, що відіждив 22. червня. Після приїзду до Свінємюнде арештували його. В слідстві зізнав Лебедь різкі подробиці про свій побут у Кракові, однак адреси не називав українця, з яким навізав зв'язок у Кракові, не хотів виявити. Заявив, що Карпинця і Климишина не знає.

Запитаний про назвище своєї нареченої, заявляє, що вона мешкала у Варшаві під фальшивим прізвищем *Квєцинської*. Правдивого назвища не хотів виявити. За Заржецьку подав його нареченої тільки у випозичальні, де аборувала книжки. Підчас свого побуту у Варшаві з ніким не удержував зв'язку, тільки з початком червня відвідав його якийсь незнайомий мужчина. Цього мужчину прислала до нього його наречена. Цей мужчина приніс у валізі дві сумки для його нареченої. Він чекав у мешканні, доки Лебедь не спровадив своєї нареченої, якій він вручив пересилку. Переслуханий не міг пригадати собі, чи бачив вдруге цього мужчину. Зазначив тільки, що мабуть десь його бачив, але не пригадує собі подробиць цього бачення.

На запит, як перевіз останній день свого побуту у Варшаві, Лебедь заявив, що з нареченою зустрінувся коло полудня, потім пішли на могилу невідомого воляка, щоб побачити вінець, що його зложив мін. Геббельс. Про вбивство міністра довідався шойно з газет.

Переслуханий 20 вересня Микола Лебедь подав, що не признається до вини, значить до того, що: 1) був членом ОУН, 2) будучи членом ОУН на П. припоручення допоміг невиявленому вбивстві вбити 15 червня 1934 р. у Варшаві мін. Перацького.

Зізнання обв. Дар'ї Гнатківської.

Після 10-хвилинної перерви на салью ввели підс. Дар'ю Гнатківську. Вона також відповіла по українськи, тому предсідник стверджує, що вона відмовляє зізнань і рішає відчитати її зізнання, зложених у прокураторських доходженнях та у слідстві.

Дар'ю Гнатківську переслухували у Львові 10. жовтня 1934. Тоді вона зізнала, що поліція арештувала її у батьків у Сподні (пов. Косів) в жовтні 1934. Коли ходила до школи, належала тільки до організації „Піст“. Після її роз'яснення до інших організацій не належала. Політикою не займалася, в суспільнім житті не брала майже ніякої участі. ОУН знає тільки з преси, але солідаризується з тією організацією. Вона є прихильницею революційних метод, бо еволюційні засоби знають доволі тривають. На поодинокі вчинки ОУН, як саботаж і підпали, не має жоді скристалізованого погляду та їх не осуджує ані не глорифікує. З нареченим перепишувалась раз у місяць, а його листи з приватних палила. Бандери не знає, Рика знає з вигляду. На запит, чи Лебедь є її нареченим, зізнається жінкою потверджує. Він писав до неї з Чехословаччини і Берліна. До Львова приїхав у другій половині травня 1934, але з якою метою, вона не знає. Не знає ні Карпинця ні Климишина та ствердить, що ніколи не була у Кракові, Любліні, Варшаві й Познані, ані з ніким з цих міст не перепишувалась.

Едруге Гнатківську переслухували 11. 10. 1934 у слідчій арешті у Варшаві. Вона хотіла зізнаватися по українськи. Шойно, коли її переклали, що суди я прокуратор, які її переслухують, не знають української мови, вона погодилась зізнаватися по польськи. Не призналась до вини, значить до того, що 1) до 9 жовтня 1934 була членом ОУН на терені Польщі чи в кордоном, 2) приїжджала до вбивства мін. Перацького тим, що перемовила розвідку й обсерваторський життя жертви та устійнила час, місце й габітологічні умовини до вбивства.

На запити писаное, що 15. червня 1934 були у Варшаві. Приїхала туди зі Львова в половині травня 1934, одну добу пізніше від Лебеда, що мав чин гроші, просив її, щоб вони перевели деякий час у Варшаві. Про свій виїзд нікому не говорила. Ані у Львові, ні у Варшаві не була зголошена. З Варшави не вислала ніякої кореспонденції, але дістала переказом 100 зол. для Лебеда зі Львова, однак не знає, від кого. Не знає, чи Лебедь куди з Варшави виїждив. З Варшави виїхала з Лебедем 15. червня увечері в год. 21.30 поспішним поїздом на Гель. Цього дня до обиду ніде не виходила й не бачилася з Лебедем. Пізніше спраляла, що можливо, що ходила з ним до Лазенко. Обговорювали проект прогулянки на Гель. Лебедь сказав їй про вбивство мін. Перацького, про що довідався з преси, купив навіть надзвичайний додаток. Побойуючись, що поліція у зв'язку зі замком провірюватиме мельдуки, Лебедь рішився виїхати. Підчас побуту Лебеда був телефон до господині. З розмови, яку вона телефонічно вела, виходило, що вони виконали українськ. Потім засудила подрібно свій побут у Гдині, Данцігу й Олі. Вона відповідала Лебедю на корабель, що плив до Німеччини, мабуть 22. червня, а сама 25. або 26. червня виїхала.

Коли виїжджала з Данцігу, не знала, що Лебедь арештований. Від якоїсь українки довідчалася, що у зв'язку з убивством мін. Перацького арештували якогось українця, та не думала, що це може бути Лебедь.

Чи Лебедь належав до ОУН, не знає. Підсудна заперечує, будьто би хтонебудь посилає за її дою легітиміції сестри її матери *Евгенії Никоркової*, ем. учительки на потреби ОУН. Відзначивши Ярого і Кововальця знає тільки з газет. Зовсім не знає Карпинця, Климишина, Бандери, Митиля, Нелавецької, Спольського і Николішина.

Гнатківська переслухувана ще раз 15. жовтня 1934. р., подає, що листувалася з Лебедем у вересні, жовтні, листопаді і грудні 1933. р., що був тоді у Берліні. Знала, що гроші Лебедю висилає багатий дідуно. Не знала, що він зацікавлений у нападі на пошту в Горюку та що за ним шукає поліція. Батьки не знали, що її нареченим називається Лебедь.

5. березня 1935. р. Гнатківська відкалічила свої зізнання з 11. 10. 1934. стверджуючи, що зізнала неправду щодо Галини Чапівської. Чапівська не привезла їй документів на назвище Галини Солецької, але Гнатківська сама переїжджала кордон до Данцігу на основі легітиміції Квєцинської, що її мала при собі.

— Як ліцують за податки. Коломийський суд розглядав справу надкушті урядової ви-
ти, якого допустився скарбові секвестратор
Ярослав Вишинський і Як Зелевський та пост
ручникові поліції Станіслав Моздєрж. В люти
ц. р. Вишинський був у селі Вільхівці а хтєр
тері податкового побора скарбового уряду
Городецьки і зажадав від господаря Прокіпчу
ка, щоби заплатив податок. Коли цей заяви
шо податок уже заплачений, Вишинський ска
зав, що має заплатити податок також за бр
і зафантазував йому корову, молодішню, мліно
і січкарю. За всім діла Вишинський винос
знов у Прокіпчука і сказыав, що як до 15 міну
не дістане грошей за податок, зареє переве
ліцитацію. І спрваді свою погрозу викона
хоча на основі закону ліцитувати відно шо
вно за два тижні від скзасування заплати
Вишинський продав зафантазуу корову, та
купив постеруковий Моздєрж за 35 зол. і а
зав її пролав за 50 зол. В ліцитації брав учас

